

III. За спряженіе-то на глаголи-тѣ.

§ 44.

Да спрѣгнемъ единъ глаголь, ще кажи: *да го промѣнимъ* по видъ-тѣ, по лице-то, по наклоненіе-то и по число-то му; туй промѣнуванье не става само съ *крайны-тъ слокове*, както въ други-тѣ склоняеми части на рѣчь-та се случява; но и въ-трѣшни-тѣ слокове на глаголи-тѣ се промѣнуватъ, както при спряженіе-то ѹмъ ще видимъ.

Освенъ тѣя промѣнуванія на слокове-тѣ, крайни и вътрешни, зематъ се ёше при спряженіе-то и вспомогателни-тѣ глаголь: *sein*, сжмъ, *haben*, имамъ и *werden*, бывамъ (стр. 131). Но защото тѣе вспомо-гателни глаголи се употребяватъ, въ обикновеній разговоръ, и сами за себе си; то тѣ сж и като са-мостоятелни глаголи. Нѣе ще изложимъ спряженіе-то на тѣе глаголи най напредъ, както и се слѣдова.

Забълежка) Защото въ Нѣмскій языкъ не може да се разпознае отъ крайній слогъ на глаголи-тѣ: въ кое лице сж тѣ поставени? за това се употребя-ватъ лични-тѣ мѣстоименія: *ich*, азъ; *du*, ты; *er*, онъ; *sie*, она, тя, тѣ; *wir* нѣе и пр. Въ Бжлгарскій языкъ то не е нужно; защо-то спорядъ промѣнуванье-то на крайній слогъ на единъ глаголь, възможно е и